

[Erhard Jakobsen]

ikke er medlemmer af radiatorådet. De har påstået, at klager, som Aktive Lyttere og Seere fremsender, ikke er dokumenterede. Hvor kan man sige sådan noget vrøvl? En klage består i en dokumentation. Altså medlemmer i radiatorådet kan under efterkritik sige: vi kvitterer – det er det hyppigste udtryk – for den udsendelse; den syntes vi var god. Eller: vi kunne ikke lide den; den syntes vi var dårlig. Det skal jeg ikke udtale mig om. Men klager, der kommer udefra, er dokumentation.

Nu skal jeg her vise folketingets medlemmer, hvad dokumentation er. Her er 40 sider om Danmarks Radios misbrug af begivenhederne omkring Byggeren. Det er dokumentation alt sammen, 40 sider! Man behøver i øvrigt kun at studere, hvad Danmarks Radios driftsledelse har sagt om den sag, nemlig at man var ved at kvæles i henvendelser fra Aktive Lyttere og Seere med al den dokumentation, man var nødt til at eftergå. Begge påstande kan ikke være rigtige, derimod kan begge påstande godt være forkerte, både at det tager for megen tid, og at der ikke er dokumentation.

Aktive Lyttere og Seere er så velvillig i sin dokumentation, at en båndafskrift af en klage, som Danmarks Radio med kun 3.000 ansatte ikke har tid til at præstere, fordi det giver for stort afbræk i arbejdet, klares af Aktive Lyttere og Seere, som kun har én person på kontoret. Vedkommende har nemlig bemærket, at det tager ca. 6 timer at lave en sådan båndafskrift, og det er altså til at overkomme, men det forudsætter naturligvis også, at det er en kvik én, der sidder og laver dette arbejde.

Aktive Lyttere og Seere har i snesevis af tilfælde stillet en båndafskrift til rådighed for Danmarks Radio som led i dokumentationen. Så kom ikke og sig, at man ikke dokumenterer! Men det er sagt af folk, der ikke aner, hvad de taler om, fordi de ikke har sat sig ind i de ting. Jeg kan blot henvise dem til at rette henvendelse til Aktive Lyttere og Seeres kontor, hvor de kan få præseneteret, hvad der ligger af dokumenterede sager på reolerne.

Til hr. Søren Hansen skal jeg i første række sige, at de eksempler, der blev nævnt, ikke var mine. Hvis hr. Søren Hansen gerne vil have navne, kan jeg oplyse, at det er hr. Ole Vernerlunds og hr. Erik Andersens eksemp-

ler, begge kendte socialdemokrater. Det er eksempler, der er fremdraget på et åbent møde i radiatorådet. Det, jeg fremhævede, var, at det kun er det samme som det, jeg har sagt i 10 år, først som formand for Aktiv Lytter Komité, senere som medlem af radiatorådet. Det er de samme ting, men det var ikke mig, der fremdrog disse par eksempler. Jeg viste bare hen til, at det var det, jeg havde sagt i årevis.

Jeg skal give en lille smagsprøve på noget af det, man har dokumenteret, og som bl.a. hr. Ole Vernerlunds og hr. Erik Andersens utilfredshed drejer sig om. Det er den måde, man behandler et problem som Københavns sanering på, og den måde, man behandler en københavnsk borgmester på. I en vise, som Jomfru Ane band synger i en børneudsendelse, hedder det følgende: »På et stilfuldt rådhus, langt fra byens larm, sidder Egon Weidekamp på lokum og tømmer sin tarm«. Det er den måde, man belyser kontroversielle emner på i Danmarks Radio. Det er, hvad man har at sige om overborgmester Weidekamps holdning i en sådan sag. Det er på den måde, det foregår. Det er det, vi dokumenterer, det er det, som hr. Erik Andersen og hr. Ole Vernerlund har opdaget og det, som også hr. Søren Hansen gør klogt i at opdage, inden han alt for ivrigt forsvarer alt det, som han slet ikke har lejlighed til at stifte bekendtskab med.

Jeg har ikke et øjeblik talt imod ytringsfrihed; jeg spørger bare: hvis ytringsfrihed taler vi om? Vi er da vel enige om, at det er ytringsfrihed i grundlovens forstand, at borgerne i landet har ytringsfrihed. Det vil sige, at alle politiske retninger har ret til at komme frem med deres mening; det er da ikke medarbejderens ytringsfrihed. Hvor i offentlige virksomheder har medarbejderne ytringsfrihed? Ingen steder. Det har de da først og fremmest ikke på det sted, hvor de henvender sig til et publikum på op til 2 mill. seere, 800.000 lyttere osv.; dér har de da selvfølgelig ikke ytringsfrihed. Dér er de bundet af den tjenestemandsansættelse eller anden form for ansættelse, de har fået. Og det vil sige, at de er velkomne til at have en politisk overbevisning, men de bedes hænge den i garderoben sammen med deres overfrakke, inden de går ind og præseneterer lytterne og seerne for resultatet af deres anstrengelser.